

Іван Нечуй-Левицький

Побіда Хмельницького під Збаражем і Зборовом

1. Польські Посли у Хмельницького

Рік тисяча шістьсот сорок девятий був дуже славний для Хмельницького і для цілої України. Козацьке військо, розбивши поляків на Жовтих водах, під Корсунем та під Пилявою в Подольщині з честю й славою верталось до дому. Про ті часи склав нарід пісню:

Та не буде краще, та не буде лучше, як у
нас на Україні:
Де не має ляха, де не має жида, не буде
ізміни.

Після нового року Хмельницький прибув до Київа. В Київі дзвонили в дзвони, стріляли з гармат. Велика сила народа вийшла на привитання Хмельницького. З цілою козацькою старшиною Богдан в'їхав у Київ через давні «Золоті ворота» князя Ярослава. Коло церкви святої Софії стріли його митрополит та духовенство, а студенти київо-могилянської академії співали йому вірші.

З Київа Хмельницький поїхав до Переяслава;

сюди почали прибувати до його послі з сусідніх держав. Туреччина, Молдавія, Волохи, Угри і Московщина прислали до його своїх послів: вони запобігали в його ласки, бо знали, що в його руках була сила; вони сподівались, що він, може, незабаром стане гетьманом самостійної української держави. Турецький султан, Магомет четвертий, прислав до Хмельницького посла, Агу-Османа, для переговорів. Хмельницький просив турків, щоби вони дали йому поміч проти Польщі, а за те обцяв платити туркам грішми щороку, як Україна стане самостійною державою, ще й віддати туркам частину Польщі по Люблин. Молдавський господар Лупула бояв ся своїх бояр і просив у Хмельницького війська собі до поміщі. Хмельницький післав у Молдавію свого сина Тимоша. В Лупули була гарна дочка, Олександра і Богдан задумав висватити її за Тимоша.

Семигородський князь Степан Ракочі теж прислав свого посла і обцяв разом з козаками наступити на Польщу. Після всіх приїхав і московський посол Унковський і привіз Богданові від царя дари. Тільки ще не було послів із Польщі. Хмельницькому дуже хотілось, щоби чужоземні послі побачили, як горді польські пани просити муть ласки й мира в козаків, котрих передніще мали ні за що. Ще в другій половині січня король вислав з Варшави послів з бунчуком, патерицею і

гетьманською булавою для Хмельницького. Булаву вів старий воєвода Адам Кисіль, князь Четвертинський, і інші польські пани. Вони доїхали до річки Случі на Волині і не могли далі їхати: повстання не вгамувалось ще; нарід по Україні не переставав робити своє діло проти поляків. Хмельницький післав полковника Тишу з козаками, щоб вони провели послів і оборонили їх од народа. В п'ятницю, девятого лютого приїхали послі до Переяслава. Хмельницький з полковниками виїхав витати їх за місто. Перед ним несли бунчуки і червону запорозську корогву: чим він хотів подразнити польських послів, натякнувши, що він і без королівської ласки давно вже вибраний за гетьмана козаками й народом. Він знав, що пани везуть йому гетьманську булаву. Польські послі в'їхали в місто і зараз поїхали на обхід до Хмельницького. Там вони застали чужоземських послів. Щоб покапкувати трохи з панів, Хмельницький оповістив їм, що буде приймати від них королівську грамоту і гетьманську булаву на майдані. Йому хотілось насміятись із них перед чужоземськими послами і перед народом. Пани образились, але мусіли коритись. Десятого лютого в 12 годині, опівдні, Хмельницький з церемонією вийшов на майдан. На йому була дуже дорога шуба з соболів, крита гарною дорогою матерією. Гетьман був прикритий

бунчуками. Кругом його стояли полковники з своїми булавами і вся козацька старшина. Козаки і нарід заняли майдани, вулиці, обсіли покрівлі на хатах. Тут стояли й чужоземські послы. Як вийшли королівські послы, козаки заграли на трубах та на бубнах. Кисіль, православний і українець, приступив до Хмельницького і держав в одній руці королівську грамоту, а в другій гетьманську булаву, обсипану дорогими діамантами.

«Його світлість, найяснійший король, — почав Кисіль, — посилає ясновельможному панови гетьманови й усьому запорозському війську свою королівську ласку».

Тоді Кисіль подав Хмельницькому грамоту на гетьманство й булаву, — а другий польський посол — червону корогу з білим орлом. Хмельницький узяв те все і подякував. Грамоту голосно прочитали народови. Нарід закричав: «На що ви, Ляхи, принесли нам ті цяцьки? Знаємо вас! Хочете знов нас приборкати в неволю». Полковник Джеджалик виступив на середину і промовив: «Хочете нас знов піймати, щоб ми знов наділи панське ярмо? Нехай злизнуть ваші солодкі дари! Майте ви собі свою Польщу, а Україна нехай зостанеться нам, козакам». Після церемонії Хмельницький запросив послів на обід. За обідом почала ся розмова про недавню колотнечу з поляками. Хмельницький гримав на панів і домагав ся, щоб йому видали

Чаплинського і покарали князя Єремію Вишневецького, запеклого ворога козаків. Він нарікав, що і в той навіть час Ридивил і інші пани нападали на українські міста і вирівували людей.

2. Відповідь Хмельницького польським послам

Так витали козаки польських панів. Нічого було й думати про мир. Кисіль просив до себе Хмельницького на обід на другий день. Хмельницький з полковниками приїхав до його аж ввечері. Почала ся знов неприємна та нелюба розмова. Поглузувавши з ляхів, Хмельницький вернувся до дому. Другого дня Кисіль прислав свого свояка, князя Четвертинського, теж православного і родом українця, спитати Хмельницького, коли почнуцьця переговори.

«Завтра буде справа й розправа, — сказав Хмельницький, — бо я саме тепер угорського посла виражаю. А вам скажу просто, що з вашої комісії нічого не буде. Війна почнецьця через три, або чотири тижні. Переверну вас, всіх ляхів, до гори ногами і потопчу так, що опинитесь під моїми ногами, ще й турецькому цареві в неволю віддам. Я хоч собі мала людина, але так Бог дав, що я тепер єдиновладний самодержець український. З тим і йдїть. Завтра буде справа й розправа».

Двайцять третього лютого Кисіль знов пішов до Хмельницького і почав йому говорити про переговори. Хмельницький відповів йому: «Шкода й говорити! Був час говорити, коли пани ганяли мене по Дніпру і за Дніпром, і як я бив ляхів і на Жовтих водах, і під Корсунем, і лід Пилявою. Тепер я вже доказав те, про що і не мислив; докажу ще й те, що замислив. Вибю з ляцької неволі цілий український нарід. Двісті, триста тисяч війська буду мати. Орда стоїть на готові. Доволі буде міні землі по місто Холм, по Львів та по Галич. А ставши над Вислою, скажу ляхам: «сидіть, ляхи! мовчіть, ляхи! Не зістанецьця ні одного польського князя, ні шляхтича на Українї».

Промовляючи ті слова, Хмельницький зскакував з місця, тупотів ногами, скуб себе за волосся. Польські послы здеревенїли, слухаючи ті слова.

Після такої мови, польські послы пішли до дому. Хмельницький не звелїв їх пускати до себе, і вони стали боятись, щоб їх не згубили з світа. Але они впросили Виговського, щоб він встоював за їх перед гетьманом. Хмельницький знов покликав їх до себе і витягнув з-під килима, що ним був застелений стіл, лист.

Там були написані постанови згоди з Польщею: а між иншими постанови, щоб запорозьке військо на цілій Українї мало свої давні